

Pismo Święte

Myślącym pod rozwagę

Wyłącznym tłem naszych rozważań jest, było i będzie tylko Słowo Boże – Słowo Prawdy – Biblia Święta!

Pismo Święte jest księgą, z którą żadna inna równać się nie może. Pisane na przestrzeni wieków, gdy jeszcze nie istniał druk – jest wynikiem żmudnej oraz skrzętnej pracy cierpliwych i gorliwych kopistów – istnieje jak żadna inna księga w liczbie tysięcy rękopisów: Stary Testament około 1700 rękopisów, Nowy Testament około 4000 rękopisów, wzbogacone o zbiory najnowszego odkrycia archeologicznego w pustkowiach nad Morzem Martwym w 1947 r.

Papirusowe i pergaminowe rękopisy, sięgające od III wieku przed Chrystusem do XV wieku po Chrystusie, wydrukowano w tysiącach wydań w zawrotnych milionach egzemplarzy. Przetłumaczono na wszystkie kulturowe języki świata i rozprowadzono do wszystkich zakątków ziemi. Aktualnie istnieją przekłady Biblii na 1431 języków.

W ubiegłym roku dokonano 8 całkiem nowych przekładów. Jak informuje Towarzystwo Biblijne, w ten sposób Pismo Św. może dotrzeć do 95 procent ludności świata.

Cytowane jest i parafrazowane po nieskończoną ilość razy w każdym niemal dziele bogatej literatury chrześcijańskiej, a także w piśmiennictwie areligijnym. Czyta ją i posiada każda rodzina chrześcijańska. Znalaziono ją i na froncie u żołnierza w tornistrze, księga miłości wśród ruin nienawiści, nieodłączny towarzysz niedoli i źródło natchnienia w chwilach niepokoju i udręki, krylica nadziei w dniach umęczenia i poniżenia – wierna towarzysza samotnej starości – to Biblia – Pismo Święte – Słowo Boże – księga osobliwa tak swym pochodzeniem, jak i treścią.

DZIWNA GENEZA

Już od kilku tysiącleci książka stała się ważnym środkiem komunikatywnym myśli ludzkiej. Nie tak wprawdzie sugestywnym jak żywa mowa, ale za to trwalszym i skuteczniejszym.

Mowa i gesty oddziałują w ograniczonym tylko środowisku i czasie. Książka utrwala myśli i niesie szeroko poza miejsce, gdzie myśl się poczęła i została wyrażona. Dzięki tej księdze twórca myśli dociera swymi ideaми wszędzie tam, gdzie znajdzie się jego księga i gdzie się ją czyta.

Nic też dziwnego, że w przekazywaniu myśli Bożej, w pochodzie religii objawionej, poza ustnym opowiadaniem, poczesne miejsce zajmuje również książka – zwłaszcza Pismo Święte – najprzedniejsza księga religijna. Bóg bowiem, mówiąc do ludzi, ludzkiego używa języka, ludzkimi sposobami komunikowania idei posługuje się.

Od innych ksiąg, także religijnych, Pismo Św. wyróżnia jego osobliwy charakter. Pismo Św. mianowicie nie jest dziełem wyłącznie ludzkim, bowiem przy jego tworzeniu współdziałały dwa czynniki: Bóg i człowiek. Stąd ma ono jednego autora i inspiratora, którym jest Bóg i pisarza świętego, zwanego w języku teologicznym hagiografem. Tak uczy Pismo Św., jak to mówi św. Piotr (2 Piotra 1:20-21) – *„Ale to przede wszystkim pojmijcie, że żadne proroctwo Pisma nie podlega własnemu wykładowi. Bo nie za wpływem woli ludzkiej ongi proroctwo zostało oznajmione, ale Duchem św. uniesieni, mówili święci ludzie Boży”*. Takie też jest stanowisko ludu Bożego. Bóg tworzył jako autor główny – pisarz jako narzędzie.

Nie było to jednak narzędzie bezduszne i bezwolne. Bóg powołał człowieka do pisania, pozostawił mu jednak wolną wolę i kazał korzystać w pełni z całej jego kultury pisarskiej. Bóg nie ograniczył go ani nie pomniejszył, jak nigdy Bóg nie zabiera stworzeniu tego, co mu dał. Nadprzyrodzonym jednak wpływem pokierował umysłem i wolą pisarza tak, aby poddając się działaniu Stwórcy – pisarz święty pełnił z całą aktywnością wszystko to, co przy układaniu i pisaniu dzieła czyni jego twórcą, choć wykonuje to umysłem przez Boga oświeconym i prowadzony wolą Bożą.

Dzięki takiej współpracy napisane dzieło nosi wyraźne piętno obydwóch swoich twórców. Bóg podał myśli i zapewnił ich utrwalenie w Biblii – bez błędu. Jasno to zaświadcza sam Chrystus:

„Pismo mylić się nie może ...” (Jan 10:35).

Narzędzie zaś Boże, autor drugorzędny – hagiograf, przejawiał w książce swą strukturę pisarską: język – słownictwo – styl, układ.

Wielka liczba hagiografów czynnych przy napisaniu Pisma Św., obejmującego według najpowszechniej przyjętej rachuby 72 księgi (45 w Starym Testamencie i 27 w Nowym Testamencie), przynosi dużą różnorodność sztuki literackiej. Autorstwo zaś Boże sprawia, że

„wszystko Pismo przez Boga natchnione, jest użyteczne do pouczenia, do przekonywania, do napominania, do kształcenia w sprawiedliwości” (2 Tym. 4:16).

Wokoło bezbłędności Pisma Św. było w ostatnich dwóch wiekach wiele dyskusji i wiele zarzutów, nie zdołano jednak podważyć ani jednej jego tezy, jak to wykazuje między innymi także dzieło Warnera Kellera: „A jednak Pismo Święte ma rację”.

Okoliczności powstania Pisma Św. dzięki współpracy Boga i człowieka, inaczej mówiąc pod natchnieniem Boga, wywołują wśród niewierzących dużo zastrzeżeń. Kto jednak przyjmuje Boga osobowego i fakt udzielenia przez Niego nadprzyrodzonego objawienia, ten nie będzie widział przeszkód w uznaniu tej prawdy, że jedynym autorytetem i wykładnią Prawa – planu Bożego oraz woli Bożej – jest Pismo Św. Prawda ta potwierdzona jest przez najwyższy autorytet chrześcijaństwa – przez Chrystusa! (Mat. 22:31).

SZCZEGÓLNA TREŚĆ BIBLI

W księgozbiorze zwanym Pismem Św. w 72 jego księgach jest materiału wiele. Są tam wiadomości historyczne, geograficzne, socjologiczne, prawnicze, medyczne, filozoficzne. Nie są one jednak jego zasadniczą treścią, umieszczone są jedynie na marginesie. Główna istota myśli grawituje około spraw planu Bożego oraz stosunku Boga do człowieka i dróg, na jakich człowiek ma szukać i może znaleźć Boga i Chrystusa – Syna Bożego oraz wieczne zbawienie.

Licząc się z ludzką zdolnością poznawania Prawdy o nadprzyrodzonym celu, Bóg objawia stopniowo na przestrzeni czasu, w Chrystusie podając ostatnie szczegóły swego zbawczego planu. Ze szczególną pieczołowitością maluje przepiękną postać Syna Bożego, Jezusa Chrystusa, Jego doskonałość i ujmującą dobroć. On przecież jest najwierniejszym obrazem Boga Ojca (Kol. 1:15), On Alfa i Omega (Obj. 22:13), On Sensem istnienia świata i jego przyszłości (Jan 14:6), On jedynym Pośrednikiem między Bogiem a człowiekiem ku szczęśliwej przyszłości (Jan 17:3).

W Ewangeliach postać Chrystusa rysowana jest ze szczególnym wdziękiem, w Nim bowiem w widzialny sposób objawia się niewidzialny Bóg:

„Kto widzi mnie – widzi i Ojca” (Jan 14:9).

Pismo Św. jasno i dobitnie pokazuje właściwy sens życia, wyrażający się w ciągłym doskonaleniu i wzrastaniu w łasce na miarę świętości Chrystusa i Boga: „Kto idzie za mną, nie chodzi w ciemności, ale będzie miał światłość żywota” (Jan 8:12); „Bądźcie wy tedy doskon-

ali, jako i Ojciec wasz Niebieski doskonały jest” (Mat. 5:48). Słowa te podkreślają, że pełnię życia – życia w najważniejszym zrozumieniu osiąga się w szczęśliwości wiecznej.

W Piśmie Św. podane są także losy Bożego objawienia, drogi, po jakiej wśród wielu trudności myśl Boża posuwała się poprzez wieki, jak odsłaniała swe tajniki, jak doskonaliła się egzegezą pojmowania Boskiego charakteru i planu. Na lud przez Boga wybrany napierały wierzenia bałwochwalcze i zepsucie obyczajów. Myśli Bożej groziło zniekształcenie i zniszczenie przez elementy pogańskie i przez fałszywą interpretację Jego Słowa. Ci, którym objawienie powierzono, okazywali chwiejność i niestałość, zniekształcając Prawdę Bożą dla swoich ziemskich celów. Mimo tych ataków z zewnątrz i słabości wewnętrznej, Boża myśl uchowała się nieskażona i piękna. Byli wprawdzie ludzie słabi i odstępcy, byli jednakże również bohaterowie i święci!... Człowiek szukający Boga i szukający Prawdy, zmierzający wśród wielu załamań i trudów ku szczytom moralnym, znajdzie na każdą chwilę swej drogi w Piśmie Św. wyjaśnienie i pocieszenie:

„A wszystko, cokolwiek jest napisane, dla naszego pouczenia jest napisane, abyśmy przez cierpliwość i pociechę z Pism Świętych nadzieją mieli” (Rzym. 15: 4).

W Piśmie Św. jest nadto także wiele wiedzy naturalnej, zdobytej wyłączną pracą umysłu ludzkiego. Mowa w nim jest o zdolnościach poznawczych umysłu ludzkiego i jego różnych zdobyczach. Wiele w nich jest uwag ujętych przeważnie w formę przysłów i aforyzmów o zdobywaniu mądrości, kierowaniu się roztropnością, unikaniu nieobyczajności – Księga Przypowieści. Księga Ijoba i niektóre Psalmi usiłują rozgrzyźć problem cierpienia.

Umieszczając pochwałę wiedzy naturalnej – zakreśla tym samym Pismo Św. ścisłą jej łączność z objawieniem – między obydwoema nie może zaistnieć rozdziewiek. Objawienie jest nadbudową wiedzy. Wiedza prowadzi do Boga i do religii, objawienie zaś wiedzę tę poszerza nadprzyrodzonymi pouczeniami. Wiara musi stać na twardym gruncie wiedzy, którą dla nas –chrześcijan, jest Słowo Boże!

BOGATA SZATA LITERACKA

Krytyk literatury znajdzie w Piśmie Św. niezmiernie szeroki i ciekawy wachlarz talentów pisarskich i gatunków literackich, przez nich stosowanych. 66 Ksiąg Pisma Św. napisanych zostało przez około 40 autorów o różnych uzdolnieniach literackich, piszących w różnych środowiskach kulturalnych na przestrzeni około 1600 lat (od 1513 r. przed Chrystusem do 100 r. po Chrystusie).

Jedni z autorów byli mistrzami ducha i słowa – Izajasz – Jeremiasz – Dawid – Salomon, twórcy Psalmów i Pieśni nad Pieśniami, inni natomiast pisarzami z konieczności, o mniejszym polocie i kwalifikacjach.

Wielu z nich stosowało mowę wiązaną, inni wyrażali się prozą. Niektórym słowa i zdania płynęły żywo i potoczyscie, inni przy doborze wyrazów doznawali trudności. Mistrzami i słabiej utalentowanymi posłużył się Bóg, który używa i zbawia geniuszów i prostaczków. Jedni i drudzy okazali się zdatnymi współpracownikami Boga w przekazywaniu Bożych idei.

Wielka różnorodność zachodzi nadto w obrębie samej prozy i poezji. Znajdujemy w niej podania ludowo-rodowe, o niezwyklej świeżości i plastyce, opowiadania historyczne, kroniki, genealogie, ustawy kodeksowe, dzieła historyczno-dydaktyczne, listy; są także liczne poematy.

Szata literacka niektórych ksiąg jest już dostatecznie znana, w innych jest trudniejsza i wymaga głębszego wyjaśnienia.

Nie brak też problemów literacko-teologicznych, nie brak też pomyłek przy określaniu myśli hagiografa, kryjącej się pod zasłoną gatunku literackiego, który już dawno wyszedł z użycia. Problemy jednak zaciekawiają i zachęcają do badania, pomyłki zaś dopomagają do odkrycia prawdy.

GŁOSI PRAWDĘ

Pismo Św. opowiada sprawy łatwe i trudne. Wiele ksiąg z przedziwną jasnością wyklada naukę o Bogu i człowieku. Pismo Św. jest najwspanialszą wykładnią Boskiego planu i jedynym autorytetem Boskiej Prawdy. Słowo „prawda” pojawia się w Piśmie Św. wiele razy. Bóg nazwany został: Prawdziwym, Prawdomównym, Dotrzymującym Obietnic, Miłującym Prawdę. Chrystus dla uczniów prosił o łaskę postępowania zgodnie z Prawdą:

„Uświęć ich w prawdzie twojej...” (Jan 17:17).

Pismo Św. nie uznaje różnic rasowych, politycznych, intelektualnych; wszystkim – możliwym i prostaczkom – głosi Prawdę bez zaciemniania i bez kompromisów. Bóg jest Prawdą i Prawda ta jest niezbędnym i nieocenionym dobrem człowieka, dobrem, bez którego nie sposób żyć: *„Poznanie prawdę, a prawda was wyswobodzi ...” (Jan 8:32).*

Nauczanie Prawdy uznał Chrystus za cel swojej misji, za sens życia ludzkiego: *„Jam się na to narodził i na to przyszedł na świat, aby dać świadectwo prawdzie.*

Każdy, który jest z prawdy, słucha głosu mego...” (Jan 18:37). Tak to też pojęli apostołowie i uczniowie Chrystusa: *„Nie możemy bowiem nie mówić tego, cośmy widzieli i słyszeli...” (Dzieje Ap. 4:20).* Pismo Św. przekłada każdą myśl z wielkim umiłowaniem Prawdy i urzekającą prostotą i szczerością. Biblia nie zna krętych dróg i podstępnych rozumowań. Przeciwnie, św. ap. Paweł ostrzega przed *„filozofii próżnej oszukiwaniem”*, która myśl ludzką sprowadza na manowce. Nawet najbardziej tajemniczą i groźną prawdę przedstawia w sposób jasny, spokojny i szczery. Opisuje bez sztucznej egzaltacji, grozi bez poniżania i miażdżenia. Prostota i szczerość są Bożą pieczęcią, złożoną na ludzkich słowach, są dowodem, że Pismo Św. mówi prawdę.

Skarby te okryte zostały pyłem zapomnienia i tradycji i dziś potrzeba wiele wysiłku i odwagi, aby prawdziwa i historyczna egzegeza biblijna udostępniła te Prawdy ludzkości. Surowe oblicze Prawdy jawi się światu, a za nim wstaje świat nowego dnia.

BEZCENNY WKŁAD W KULTURĘ ŚWIATA

Nie można też nie wspomnieć o tym, co cywilizacja i kultura świata w ogóle wzięły od Pisma Św. Biblia działała tak swą treścią, jak i formą literacką. Popatrzenie na mapę świata i zobaczcie te narody, do których nie dotarło Pismo Św., wspomnijcie te okresy w historii świata, gdzie Prawda i Słowo Boże zostały podeptane. Dziękujemy Ci, Boże Wszechmocny, żeś skierował kroki św. ap. Pawła i w nasze strony i przepraszamy Cię przez Zbawiciela Miłości, że światło i cywilizacja, które przyniosła nam Ewangelia, zamieniliśmy w mroki nocy św. Bartłomieja i straszliwych wojen, że pobłogosławiśmy narzędzia zbrodni w walce z Prawdą i Wolnością.

Do dziś jednak jeszcze literat – historyk i lingwista znajdą w Piśmie Św. wiele cennego materiału do studiowania, ponad wszystko jednak góruje w nim aspekt religijny.

Dla religijnych bowiem celów została Biblia przez Boga natchniona, religijne zadania rozwoju intelektu i głoszenia Prawdy ma przede wszystkim spełniać do końca dni:

„Badacież się pism, bo w nich żywot wieczny macie, a one są, które świadectwo wydają o mnie...” (Jan 5:39).

(A–D–G)

Redakcja
R-
„Straż”